

Otevřeli novou zahradu

NOVÁ zahrada poslouží klientům Domu pro rodiče s dětmi a ženy.

Foto: Antonín Zvěřina

Novou zahradu mají k dispozici klienti Azylového domu pro rodiče s dětmi a ženy ve Vltavínské ulici v Třebíči. Na jejím vzniku se podílelo několik sponzorů.

„Jsme rádi, že zahrada bude díky vám sloužit dětem i jejich rodičům, že altán i stromy poskytnou stín před sluncem, a všichni obyvatelé azylového domu si budou moci zakusit radost z úrody ovocných stromů. Naším cílem bylo ukázat především dětem, co stromy potřebují, aby daly chutné plody. Vaší pomocí si vážíme,“ poděkoval všem ředitel třebíčské Charity, která dům provozuje, Petr Jašek.

Janu Karasovou z Oblastní charity Třebíč těší zejména altán, který nabídne klientům ochranu před sluncem.

„Věřím, že stín poskytnou i zasazené stromy,“ naznačila. Souhlasila s ředitelem Jaškem, že zejména pro děti to

bude veliký přínos.

Má radost, že se podařilo díky sponzorovi zasadit stromy, které by mohly již v letošním roce přinést úrodu. „Líbí se nám, že zahrada poskytne návštěvníkům domácí prostředí a všem, kteří se na jejím vybudování podíleli, děkujeme,“ konstatovala vedoucí Azylového domu Lucie Rymešová.

Připomněla, že dům poskytuje útočiště i celým rodinám či mužům s dětmi. V současné době má 61 lůžek a je zcela zaplněný. „Bohužel nestačíme pokrývat poptávku. Poskytujeme komplexní pomoc od finančního plánování až po výuku vaření. Aby se po opuštění domu dokázali sami o sebe a své děti postarat,“ poukázala. Dům přednostně poskytuje služby třebíčským obyvatelům, ale pokud má volnou kapacitu, i lidem z širokého okolí.

-zt-

Norský velvyslanec prošel prostorami spolku Vrátká

VELVYSLANEC Robert Kvile se zaměstnankyní vrátkovské kavárny Lucií Rambouskovou.

Foto: Vladimíra Valová

Norský velvyslanec Robert Kvile navštívil společně s chotí třebíčský spolek Vrátká. Organizace, jejíž hlavní náplní je zaměstnávání lidí se zdravotním znevýhodněním, čerpala před několika lety peníze úspěšně právě z těchto fondů.

„Pan velvyslanec Kvile si udělal cestu

na Vysočinu jen kvůli Vrátkům, což nás samozřejmě těší. A nebyla to jen zdvořilostní návštěva. Vyptával se podrobně na naši práci a informoval nás, že i v současnosti mohou organizace jako jsou Vrátká peníze z norských fondů čerpat,“ uvedla předsedkyně spolku Irena Rybničková.

-val-

Vladimír Merta přivezl na Vinohrádek harmonii a štěstí

V restauraci Na Vinohrádku se hrává často, ale koncert písničkáře formátu Vladimíra Mertu tu ještě nepořádali. Zasloužil se o něj knihkupec Petr Procházka s přáteli a budiž jim za to vzdán dík. Muzikant, který ovlivňuje podobu českého folku už od konce šedesátých let, začal jednou ze svých prvních písní nazvanou Dlouho se mi zdá.

Do ní si jako dvacetiletý mladík napsal, že chce chytit vítr, o což se pokouší celé dlouhé roky, kdy s kytarou a foukací harmonikou prostřednictvím vlastních skladeb komentuje vše, co ho zaujme. Někdy jsou to věci soukromé povahy, často se však vyslovuje k problémům obecným, jak už to u folkových písničkářů bývá.

Merta navíc umí obě roviny propojit a dát textům nezaměnitelnou poetiku, což se k nesnadnému záměru chytit vítr hodí. Během dvouhodinového vystoupení se o tom mohli přítomní přesvědčit např. při známých skladbách Vzdálené výstře-

ly, Začouzené sklíčko, Intuice ženy, K pětadvaceti, Chelsea Hotel, Praha magická, Černá známka, v níž si na foukací harmoniku zahrál třebíčský lékař Petr Konečný, či anglické lidové Zelené rukávy.

Mertovy songy nejsou jednoduché, a tak už asi nikdy nebude mít tolik posluchačů jako v listopadu 1989, kdy hrál demonstrujícím davům z balkonu Melantrichu. Přitom minimálně jednu píseň hodící se do hitparád napsal. Deset let před Melantrichem ji pod nehitovým názvem Kde? Kdy? Já a ty zpívala Martha Elefteriadu.

Na Vinohrádku ho Merta přidal, když plněnu sálku nestačil jeho obvyklý přírůstek Harmonie, ve kterém se nechal publikem doprovodit. A tak je to s Mertou vždycky. Pokaždé když si začnete myslet, že něčemu tak složitému nikdy nebudete rozumět, zjednoduší vám to na základní pojmy: Já a ty, harmonie nebo štěstí, přičemž poslední slovo měl napsané na svém černém tričku.

Milan Zeibert

Maminky a tatínky běhali, děti pospávaly v kočárcích

„Přidej, přidej!“ ozývalo se 14. dubna na asfaltovém hřišti v ulici U Obůrky. A vzápětí: „Tak to ani nechod domů!“ Kočárek tlačeny udýchaným tatínkem totiž právě dorazil do cíle jako druhý a jeho řidič nasadil zkroutěný obličej. Finálové boje o první místo už ho rozhodně nečekají, zato se může „těšit“ na manželčino láterění.

Vše bylo samozřejmě myšleno jen z legrace, vždyť závody kočárků, které se po celé republice včetně Třebíče konaly letos již poosmé, kladou za cíl rodinám užít si co nejvíce zábavy. Zároveň však strolling, jak bývá rychlá chůze s kočárkem označována, má i hlubší smysl. Chce rodiče vést k aktivnímu životu, dokázat jim, že i s kočárkem se dá sportovat – a dětem vštípit, že pohyb je už od malička běžnou součástí jejich života.

Je tedy pravda, že některé z dětí v kočárku celé závody prospaly, ty o něco starší však už ze svých vozidel překvapeně koukaly, co se to kolem nich

děje. A mnohé z toho měly náramnou švandu a culily se od ucha k uchu. A ty ještě větší se do závodů mohly zapojit osobně, a to coby „tlačitelé“ malých dětských kočárků s panenkami. Svou účast braly velice vážně, dokonce došlo i na jeden pád, který se však naštěstí obešel bez následků, takže malá závodnice mohla okamžitě pokračovat.

Aby všichni ale stále jen nezavodili, připravili pořadatelé ze Zdravého města Třebíč, Centra podpory rodin RUTH a Rodinného centra Damiján i doprovodný program v podobě jízdy na poníkovi, vystoupení mažoretek, zábavné poznávací stezky a ukázky činnosti Vodní záchranné služby ČČK. K tomu bylo navíc možné se legálně nadopovat i výbornými řízký, koláčky a buchtami. Všechny tyto drobné detaily daly zapomenout na těch pár kapek, které během akce spadly, a naopak se složily ve výborný celek, jímž bylo skvěle strávené odpoledne plné legrace a pohybu.

-mk-

ZÁVODY kočárků našly oblibu i v Třebíči.

Foto: Milan Krčmář